

ἐπέτρεψεν εἰς τὸ Λούβρον, μαστιγῶν, δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του, τοὺς μετανοοῦντας καὶ τὰς μετανοούσας, καὶ διανέμων, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, πλήρη συγχωροχέρτια.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ βασιλεὺς, αἰσθανθεὶς ἐκ τὸν κεκμηκότα ἐκ τῆς νηστείας, τῆς ἀποστάσεως, ἣν γυμνόπους εἶχε διατρέξει, καὶ ἐκ τῶν μανιωδῶν μαστιγώσεων, τὰς ὁποίας εἶχε κατενέγκει καθ' ἐξυτοῦ, διέταξε καὶ παρέθεσαν αὐτῷ νηστήσιμον δεῖπνον, ἔπλυνον διὰ χλιαροῦ ὕδατος τὰ νῶτά του καὶ ἀνῆψαν πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν, μεθ' ἧς μετέβη παρὰ τῷ Σαὶν - Λύκ, τὸν ὁποῖον εὖρε φαιδρὸν καὶ εὐδιόθετον.

Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ὁ βασιλεὺς εἶχε μεγάλως μεταβλήθῃ· αἱ ιδέαι αὐτοῦ εἶχον τραπῇ πρὸς τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, τὴν μετάνοιαν καὶ τὸν θάνατον.

— Ἄ! εἶπε μετὰ τῆς βαρείας φωνῆς ἀνθρώπου ἀηδιᾶζοντος τὴν ζωὴν, ὁ Θεὸς ἔπραξε καλῶς νὰ καταστήσῃ τὸν βίον τόσῳ πικρῶν.

— Πῶς τοῦτο, Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ὁ Σαὶν - Λύκ.

— Διότι ὁ βαρυνθεὶς τὸν κόσμον τοῦτον ἄνθρωπος, ἀντὶ νὰ φοβῆται τὸν θάνατον, ἐπικλεῖται μάλιστα αὐτόν.

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ὁμιλήσατε δι' Ὑμᾶς αὐτόν, διότι ἐγὼ οὐδαμῶς ἐπικαλοῦμαι τὸν θάνατον.

— Ἀκουσον, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κινῶν τὴν κεφαλὴν· θὰ ἔπραττες καλῶς, ἐὰν ἠκολούθεις τὴν συμβουλὴν μου ἢ μᾶλλον τὸ παράδειγμά μου.

— Διὰ νὺχλιν εὐχαρίστως, Μεγαλειότατε, ἐὰν τὸ παράδειγμα μοὶ ἀρέσκῃ.

— Θέλεις νὰ παραιτήσωμεν ἐγὼ μὲν τὸ στέμμα μου, σὺ δὲ τὴν σύζυγόν σου καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς μοναστήριον; Ἐχὼ ἀδείας τοῦ ἁγίου πατρὸς· ἀπὸ τῆς αὐρίου χειρόμεθα. Θὰ ἐπικληθῶ ἀδελφὸς Ἑρρίκος. . .

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, συγγνώμην· στέργετε ὀλίγον τὸ στέμμα σας, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε πολὺ· ἀλλ' ἐγὼ ἀρέσκομαι πολὺ εἰς τὴν σύζυγόν μου, τὴν ὁποίαν εἰσέτι δὲν ἐγνώρισα ἀρεκτά. Λοιπὸν ἀποποιούμαι.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καλλιτερεῖς, ὡς φαίνεται.

— Πάρκα πολὺ, Μεγαλειότατε· αἰσθάνομαι τὸ πνεῦμά μου ἡρεμον καὶ τὴν καρδίαν εὐθυμον.

— Πτωχὲ Σαὶν - Λύκ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, συνενῶν τὰς χεῖρας.

— Χθὲς ἔπρεπε, Μεγαλειότατε, νὰ μοὶ προτείνητε τοῦτο. ὦ! χθὲς ἤμην παράξενος, μελαγχολικός, τεθλιμμένος. Διὰ τὸ τίποτε θὰ ἐρριπτόμην κατὰ κρημνοῦ. Ἄποψέ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει· διήλθον καλὴν νύκτα καὶ λαμπρὰν ἡμέραν. Διαβόλε! Ζήτω ἡ χαρὰ!

— Βλασφημῆς, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐβλασφήμησα, Μεγαλειότατε; ἤσως· ἀλλὰ καὶ Ὑμεῖς βλασφημεῖτε, νομίζω, ἐνίοτε.

— Ἐβλασφήμουν, Σαὶν - Λύκ, ἀλλὰ δὲν θὰ βλασφημήσω πλέον.

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ὑποσχεθῶ. Θὰ βλασφημῶ ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Ἄλλως, ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ εὖσπλαγχνος διὰ τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν, ὡσάκις προέρχονται ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας.

— Πιστεύεις, λοιπὸν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μὲ συγχωρήσει;

— ὦ! δὲν ὁμιλῶ δι' Ὑμᾶς, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ διὰ τὸν Ὑμέτερον θεράποντα. Ὑμεῖς ἡμαρτήσατε. . . ὡς βασιλεὺς. . . ἐνῶ ἐγὼ ἡμάρτησα ὡς ἀπλοῦς ἰδιώτης· ἐλπίζω, ὅτι ὁ Ὑψίστος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, θέλει ἔχει δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά.

Ὁ βασιλεὺς ἐστέναξε καὶ ἐψιθύριεν ἐν πιστεῖ, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, τύπτων τὸ στήθος του.

— Σαὶν - Λύκ, εἶπε μετὰ τοῦτο, θέλεις νὰ διέλθῃς τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνά μου;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν - Λύκ· τί θὰ πράξωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος;

— Ὅ· ἀνάψωμεν ὅλα τὰ φῶτα, ἐγὼ θὰ κατακλιθῶ καὶ σὺ θὰ μοὶ ἀναγινώσκεις τὰς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε.

— Λοιπὸν, δὲν θέλεις;

— Θεὸς φυλάξοι.

— Μ' ἐγκαταλείπεις! Σαὶν - Λύκ, μ' ἐγκαταλείπεις!

— Ὅχι, ἀπ' ἐναντίας.

— Ἄ! πραγματικῶς;

— Ἐὰν θέλητε.

— Βεβαίως τὸ θέλω.

— Ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ἀπαράβατον ὄρον.

— Ὅποῖον;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ παραθέσῃ τράπεζαν, νὰ καλέσῃ μουσικοὺς καὶ ἐταίρους. ὦ! μὰ τὴν πίστιν μου, τότε θὰ χορεύσωμεν.

— Σαὶν - Λύκ! Σαὶν - Λύκ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐντρομος.

— Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν τρελλὸν ἀπόψε. Θέλετε νὰ πῖντε καὶ νὰ χορεύσητε, Μεγαλειότατε;

Ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν ἀπεκρίνετο. Τὸ ἐνίοτε τὸσόν ζωηρὸν καὶ φαιδρὸν πνεῦμά του ἐπὶ μᾶλλον ἐσκοτίζετο καὶ ἐφαίνετο παλαιὸν κατὰ μυστηριώδους σκέψεως, βαρυνούσας αὐτό, ὡς τεμάχιον μολύβδου, προσδεδεμένον εἰς τοὺς πόδας πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ματαίως κινεῖ τὰς πτέρυγας πρὸς πτήσιν.

— Σαὶν - Λύκ, εἶπε τέλος ὁ βασιλεὺς διὰ φωνῆς πενθίμου, ὄνειρέυσαι ἐνίοτε;

— Συχνάκις, Μεγαλειότατε.

— Πιστεύεις εἰς τὰ ὄνειρα;

— Ἐχὼ λόγον πρὸς τοῦτο.

— Ποῖον;

— Διότι τὰ ὄνειρα παραμυθοῦσιν ἡμᾶς περὶ τῆς πραγματικότητος. Οὕτω, τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἶδον θελκτικὸν ὄνειρον.

— Ὅποῖον;

— Ὁνειρεύθην ὅτι ἡ σύζυγός μου. . .

— Ἀκόμη συλλογίζεσαι τὴν σύζυγόν σου, Σαὶν - Λύκ;

— Εἰπέρ ποτε.

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ στεναγμοῦ καὶ ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὁνειρεύθην, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶχε, διατηρούσα ἐπίσης τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν της, διότι ἡ σύζυγός μου εἶναι ὡραία, Μεγαλειότατε. . .

— Ὁμοί! ναι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐα ἦτο ὡραία, δυστυχῆ! Κεῖ ὅμως ἡ Εὐα ἐπῆνεγκε τὴν ἀπώλειαν πάντων ἡμῶν.

— Ἄ! ἰδοὺ πόθεν προέρχεται ἡ Ὑμετέρα ἐχθρότης. Ἄς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὸ ὄνειρόν μου. . .

— Ἐγὼ ἐπίσης ὄνειρεύθην, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. . .

— Ἡ σύζυγός μου, λοιπὸν, διατηρούσα τὸ θελκτικὸν πρόσωπον της, εἶχε προσλάβει πτέρυγας καὶ μεταμορφωθῆ εἰς πτηνόν· ἀψηφούσα δὲ τὰς κιγκλίδας καὶ τὰς θύρας, ὑπερέβη τὰ τείχη τοῦ Λούβρου καὶ προσέκρουσε, διὰ τοῦ μετώπου της, εἰς τὰς ὕλους τοῦ παραθύρου μου, ἐνῶ, διὰ μαγευτικῆς κρυψῆς, τὴν ὁποίαν ἐνόουν, μοὶ ἔλεγε: ἀνοιξόν μοι, Σαὶν - Λύκ, ἀνοιξόν μοι, σύζυγέ μου.

— Καὶ σὺ ἤνοιξας; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς σχεδὸν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Τὸ πιστεύω, ἀνεφώνησεν ὁ Σαὶν - Λύκ, μάλιστα δὲ λίαν προθύμως.

— Κοσμικέ!

— Ὅσον θέλετε, Μεγαλειότατε.

— Καὶ τότε ἀφυνψίσθης;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, προσεφυλάχθην ἐκ τούτου ἐπιμελῶς, διότι τὸ ἐνύπνιον μου ἦτο θελκτικώτατον.

— Ἐξηκολούθησας, λοιπὸν, νὰ ὄνειρέυσαι;

— Ὅσον ἠδυνήθην, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἐλπίζεις τὴν νύκτα ταύτην. . .

— Νὰ ὄνειρευθῶ ἐκ νέου, Μεγαλειότατε· μὴ δυσχερεστήσῃτε. Διὰ τοῦτο ἀποποιούμαι τὴν κολακευτικὴν πρότασιν τοῦ ἄναγνώσω ὑμῖν προσευχάς. Ἐὰν ἀγρυπνήσω, Μεγαλειότατε, θέλω τοῦλάχιστον ν' ἀπολαύσω τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἐνύπνιου μου. Ἰδοὺ διακτὶ εἶπον εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα: παραθέσατε τράπεζαν, καλέσατε ὄργανα. . .

— Ἀρκεῖ, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐγερθεῖς. Ἀπόλλυσαι καὶ θ' ἀπολεσθῶ ἐγὼ ἐπίσης, ἐὰν παραμείνω ἐνταῦθα. Ὑγίαινοιτε, Σαὶν - Λύκ, ἐλπίζω δ' ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ σοὶ ἀποστείλῃ, ἀντὶ τοῦ καταχθονίου ὄνειρου σου, σωτήριόν τι ἐνύπνιον, τὸ ὁποῖον νὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν μετάνοιαν μου, ὅπως ἀμφοτέρω ὁμοῦ σωθῶμεν.

— Ἀμφιβάλλω, Μεγαλειότατε, μάλιστα δὲ εἰμαι τόσον βέβαιος, ὥστε, ἂν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ δώσω συμβουλὴν, θὰ ἔλεγον πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ν' ἀποπέμψῃ ἀμέσως τὸν ἀθηναῖον Σαὶν - Λύκ, ὅστις ἔχει ἀποφασίσει ν' ἀποθάνῃ ἀμετανόητος. **Δμλ.**

[Ἐκεῖτοι συνέχισαν].

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μετάφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βίλδελ].

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν παρατηρεῖτο ἔκτακτος κίνησις ἐν τῷ ἀρχαίῳ μεγάρῳ τοῦ κόμητος Χ'. Ἡ κίνησις αὕτη προήρχετο

ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου, τῆς ὥραιότητος κομῆσσης Ἑμμάς, ἥτις, μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὸν κληρονόμον τοῦ οἴκου του. Παρατηρήθη ὅμως κατὰ τὸν τοκετὸν παράδοξόν τι φαινόμενον, διότι κατεβλήθη πᾶσα δυνατὴ προφύλαξις, ὅπως οὐδεὶς παρευρεθῇ ἐν αὐτῷ, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ συζύγου ἐξαιρουμένων. Ἡ ἀπικτήσις αὕτη τῆς νεαρᾶς λεχοῦς, ἀποδοθεῖσα εἰς ἄκραν αἰδημοσύνην, ἐγένετο σεβαστὴ καὶ ἀνεμένετο ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τέλους, μετὰ τριῶν ἡμερῶν ὠδίνων, ἐγνώθη, ὅτι ἡ κόμησσα ἔτεκεν οὐχὶ ἓν, ἀλλὰ δύο τέκνα.

Κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύθη, ὅτι μυστήριόν τι ὑπεκρύπτετο εἰς τοῦτο, τινὲς δὲ προέβησαν καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκλάβωσι τὸν τοκετὸν ὡς εἰκονικόν, ἀλλὰ, μὴ ὑπερχύσεως τῆς ἐλαχίστης ἐνδείξεως, οὐδ' ἀφορμῆς τινος εὐλόγου, δικαιολογούσης τὰς τοιαύτας εἰκασίας τῶν οἰκείων, πᾶσα περὶ τούτου ὑπόνοια ἐξέλιπε καὶ αἱ φροντίδες πάντων περιστράφησαν εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς μητρὸς καὶ τῶν τέκνων.

*

Παρήλθε πολὺς καιρὸς. Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη ἀνετράφησαν ὅπως ἡ κοινωνικὴ αὐτῶν θέσις ἀπῆτει καὶ ἤδη εἶχον συμπληρώσει τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς αὐτῶν σπουδὰς. Τὰ δύο παιδιὰ ἔζων φιλικώτατα· οὐδέποτε παρετηρήθη μεταξὺ ἀδελφῶν τόση ἀγάπη. Δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ εἰς ἔζη διὰ τὸν ἄλλον. Νηπιόθεν ἀνατραφέντα ὁμοῦ, ἦσαν πάντοτε ἀχώριστα. Ἑμελέτων μαζύ, ἔπαιζον μαζύ καὶ οἱ διάλογοί των ἦσαν πλήρεις ἀγάπης καὶ τρυφερότητος. Ἐνόμιζέ τις πάντοτε, ὅτι ἐπ' ἀνέβλεπον ἀλλήλους μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, ἢ ὅτι ἡτοιμάζοντο διὰ μακρὺν ταξίδιον. Καὶ ὁ καιρὸς παρήρχετο οὕτω καὶ ἀναπτύσσετο ἡ ἡλικία αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ αὐτῶν Ἑμμά ἠναγκάζετο πολλάκις νὰ δημιουργῇ ἐπισκέψεις καὶ νὰ διοργανῶν ἐκδρομὰς καὶ περιπάτους, ὅπως ὑποχρεῶνῃ τὰ τέκνα τῆς νὰ τὴν ἀκολουθῶσι καὶ ἐξέρχωνται οὕτω τῆς οἰκίας, καθόσον ὁ μὲν Ἀρθούρος, ὅπως μένῃ πλησίον τῆς ἀδελφῆς του, ἠρνεῖτο πᾶσαν διασκέδασιν, ἥτις ἐκάλει αὐτὸν ἔξω, ἢ δὲ Κλοτίλδη τότε μόνον νῦχαριστεῖτο, ὅταν εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ἀρθούρου, παίζουσα αὐτῷ τεμάχιόν τι μουσικῆς ἢ συμπεριπατοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον. Πᾶσα ἄλλη συναναστροφή δι' αὐτὴν ἦτο ἄχαρις καὶ ἀτερπής.

Ὁ Ἀρθούρος, ἀστεϊζόμενος ἐνίοτε, ἔλεγε πρὸς τὴν μητέρα του ὅτι αὕτη ἀγαπᾷ τὴν Κλοτίλδην περισσότερον αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐξήλεσε διὰ τοῦτο. Ἡ κόμησσα ὡς μόνον ἀπάντησιν ἐνηγκαλίζετο καὶ ἐφίλει ἀμφοτέρω μετὰ τῆς αὐτῆς στοργῆς, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης.

Ὅταν ἀπομακρυνόμενα τὴν ἄφινον μόνον, ἡ Ἑμμά τὰ ἡκολούθει ἐπὶ πολὺ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ πολλάκις, ἐν τῷ μέσῳ τούτης ἀπολαύσεως, διέφυγε βαθὺς ἐκ τοῦ στήθους τῆς στεναγμός.

Ὁ κόμης ἐπεθύμει, ἵνα ὁ Ἀρθούρος διατρέξῃ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀλλ' ἐδέχετο νὰ καταλίπῃ τὴν ιδέαν ταύτην, διότι ἡ κυριεύσασα τὸν Ἀρθούρον καὶ τὴν Κλοτίλδην λύπη, ἅμα ἀνεκοινώθη αὐτοῖς τοῦτο. ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἡ Κλοτίλδη, ὅτε ἤκουσε τοῦτο κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν Ἀρθούρον, ἐπίστευσεν ὅτι ἡστερίζετο καὶ ὅτι ἤθελεν οὕτω νὰ τὴν δοκιμάσῃ περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τῆς· τόσον ἀπροσδόκητος καὶ λυπηρὰ τῇ ἐφάνη ἡ ἀγγελία αὕτη. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀρθούρον, οὗτος ἐν ἀνάγκῃ ἤθελεν ὑποκύβει εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του καὶ ἀν' ἀκομῇ ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ μακρὰν τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο οὐδεμίαν κλίσιν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, οὐδ' ἦτο τὸ παράπαν φιλόδοξος, ἀλλ' οὕτε καὶ αἱ περιστάσεις τῆς πατρίδος του ἐκάλουν αὐτὸν ὑπὸ τὰ ὄπλα. Εὐτυχῶς περητῆθη ὁ πατήρ του τῆς ιδέας ταύτης καὶ ὁ κίνδυνος παρήλθεν, οἱ δὲ δύο ἀδελφοὶ ὠρκίσθησαν ὅτι οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀποχωρήσῃ.

Καὶ οὕτω ἐν γλυκεῖᾳ καὶ ἀρμονικῇ ἡσυχίᾳ παρήλθον ἀκόμῃ δύο ἢ τρία ἔτη.

Ἐν τῷ δικαστήματι τούτῳ ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνετο. Παρέμεινε κλινῆρης ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆκεν αὐτὴν μόνον ὁ ἀδελφὸς τῆς, ἀγρυπνῶν διηνεκῶς παρὰ τὴν κλινὴν αὐτῆς καὶ μόνον ὥσπερ ὁ ὑπνος ἐδάρυσε πολὺ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐστήριζεν ἐπ' ὀλίγον τὴν κεκμηκυῖαν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσκεφάλου τῆς ἀσθενοῦς.

Ἡ ἀσθένεια τῆς Κλοτίλδης ὑπῆρξε νέα πηγὴ ἀγάπης καὶ λατρείας διὰ τοὺς δύο ἀδελφοὺς. Ὁ εἰς ἔζη διὰ τὸν ἄλλον· ὅ,τι ἐβλεπε, ὅ,τι διελογίζετο ὁ Ἀρθούρος, τὸ αὐτὸ ἐβλεπε καὶ διελογίζετο καὶ ἡ Κλοτίλδη· ἦτο κοινὴ ἡ ὑπαρξίς των, κοινὴ ἡ θέλησίς των. Πάντοτε καὶ πάντοτε μόνῃ φροντίς των ἦτο πῶς ὁ εἰς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄλλον. Ἐκάτερος ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἄλλου τὸν ἐνδόμυχον αὐτοῦ πόθον καὶ ἔσπευδε νὰ προλάβῃ καὶ ικανοποιήσῃ αὐτόν.

Παιδιόθεν ἔτι εἶχον συνειθίσει νὰ φιλῶνται εἰς ἐνδείξιν χαρᾶς, καὶ ὅταν ὁ εἰς παρῆγεν εἰς τὸν ἕτερον ἀπροσδόκητόν τινα εὐχαρίστησιν, ἡ μόνῃ ἀπάντησις τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανεν ἦτο ἐν φίλημα. Τὴν συνήθειαν ταύτην διετήρησαν καὶ ὅτε ἀκόμῃ ἡλικιωθήσαν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων.

Ἡμέραν τινὰ εὐρίσκοντο μόνοι εἰς τὸν κήπον. Ἡ Κλοτίλδη κατεγίνετο νὰ δρῇ ἄνθος τι, ἐλευθεροῦσα αὐτὸ ἀπὸ σωροῦ ἀκανθῶν, αἵτινες τὸ εἶχον περικυκλώσει. Ἀλλ' ἐνῶ ἀπέσυρε τὴν χειρὰ τῆς, περιεπλέχθη εἰς τὰς ἀκάνθας ἡ χειρὶς τοῦ ἐνδύματός τῆς, ἥτις, ἀνασυρθεῖσα, ἀπεκάλυψε τὸν βραχίονα αὐτῆς. Ἡ Κλοτίλδη μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν ἀφελείας προσήνεγκε τὸ ἄνθος εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς, προσκαλοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ κομβώσῃ τὰς χειρίδας τῆς. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὁ Ἀρθούρος, ἐγγιζὼν τὴν ἀδελφὴν του, ἠσθάνθη φρικτὴ σὶν τινὰ. Ἐφερὲν εἰς τὰ χεῖλη του τὸν ἀ-

λγαστρινὸν ἐκεῖνον βραχίονα καὶ τὸν ἐφίλησε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ δύο ἀδελφοὶ προσεῖδον ἀλλήλους καὶ ἔμειναν ἄφωνοι. Καὶ διὰ τὴν φορὰν ταύτην καὶ αὐταὶ αἱ καρδίαι των ἔμειναν ἄφωνοι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἐφιλήθησαν πλέον, οὔτε εἰς τὸν περιπάτον ἐστηρίζοντο εἰς τοὺς βραχίονάς των, ὡς συνήθως ἔπραττον.

Μυστηριῶδες αἶσθημα εἶχε κυριεύσει τὰς νεαρὰς αὐτῶν καρδίας, ἀλλ' ἡ ψυχὴ των ἦτο ἀθῶα καὶ ἀγνή ὡς παρθένου σκέψις.

Πλὴν εἰς τὴν ἄδολον ἐκείνην εὐτυχίαν ταχέως εἰσεχώρησεν ὁ φόβος καὶ ἡ ὑποψία.

Πολλάκις ἡ Ἑμμά εἶχε συστήσει εἰς τὰ τέκνα τῆς νὰ εἶνε λίαν προσεκτικὰ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων, ἀτίνων ἀνεγίνωσκον, καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τὴν ὑπακούσωσιν. Ἀλλ' ἀπὸ τινος χρόνου ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην περισσοτέρας διασκέδασης καὶ δὲν ἐδίστασεν νὰ λάβωσι καὶ τι μυθιστόρημα. Ἡμέραν τινὰ ἀνεγίνωσκον ὁμοῦ δρᾶμά τι. Τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα ἦσαν νέος τις καὶ τις νεανίς, ἀμφοτέροι ἀυξήθεντες, καὶ ἀνατραφέντες ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ὡς ἀδελφοὶ, καὶ ἡγαπῶντο θερμότατα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ κληθῇ ἀδελφική. Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς ἐν τῇ λύσει τοῦ δράματος ἀποκαλύπτεται ὅτι ἦσαν τέκνα διαφόρου πατρὸς καὶ διαφόρου μητρὸς.

Ὁ Ἀρθούρος, ὅστις ἀνεγίνωσκε τὸ δρᾶμα, μόλις προσεῖδε τὴν λύσιν ταύτην, ἤρχισε νὰ διακόπτεται καὶ ἡ φωνὴ του νὰ τρέμῃ. Μετὰ τινὰ δὲ στιγμὴν ἡ σύγχυσις αὕτη ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἐθάμβωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ φωνὴ του ἐξέλιπεν ἐντελῶς.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ μικροῦ δεῖν ἐρρίπτοντο ὁ εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἡ αἰδῶς ἀνεχαίτισεν αὐτοὺς καὶ ἔφυγον, ὅπως κρυφθῶσι.

[Ἡ ἐκείνη συνέχεια]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Π. Δ. Κ. δ.μ. Εἰσπρ. καὶ Ι. Τ. Εὐλ.μ. Πάτρας. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν. Β.βλία ἀπεστάλησαν. Ἀποδείξεις λαμβάνετε παρὰ τοῦ κ. Δ. Κλάδου (Κατάστημα κ. Βάρφ). — κ. Ι. Κ. Πάτρας. Ἀπεστάλη Δ' τ. «Β». Ὁλί, εἰσέτι. — κ. Ἀλ. Θ. Π. Αιχινά. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Β.βλίον καὶ ἐλλειπόντα φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Μ. Τρίκαλα. Ἀποφύγων αἱ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Τόμοι 4 «Β» καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Ρ. Βόλον, κυρίαν Β.κ. Γ. Λαμίας, κ. Μ. Β. Ε. Θήραν, κυρίαν Ἀναστ. Κ. Πάρον. Ἐλήφθησαν. Β.βλία ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Σ. Κ. Αἴγιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξιν λαμβάνετε παρὰ τοῦ κ. Σ. Παπαχαλαμπίου. Β.βλίον ἀπεστάλη. — κ. Α. Γ. Ν. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξιν λαμβάνετε παρὰ τοῦ κ. Γ. Πίσσα. Β.βλίον ἀπεστάλη. — κ. Θ. Δ. Σμύρνην. Φύλλα ἀριθ. 57 καὶ 27 ἐστάλησαν. Ἀνυπομῶνας περιμένοντες ὅ,τι μᾶς γράψετε.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς πέμψωσι τὰ ἐκ τῶν συνδρομῶν καὶ τῆς πωλήσεως καθυστερούμενα χρήματα, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των, νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν ὅσον τάχιστα ταχυδρομικῶς.

ΑΘΗΝΑΙ.— ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΟΣ» ΟΟΣΕΡΑΤΗΣΙΑΝ ΑΡΙΘ. 3.